Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	12Co/52/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8619201520
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Karol Krochta
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2023:8619201520.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/XX, XXX XX B., právne zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanej E. B., F., G. X, XXX XX H., I.: XX XXX XXX, právne zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., Vajnorská 21A, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- Eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník, č.k. 3C/37/2019-124 z 08.12.2022 takto

r o z h o d o l :

I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutom I. vyhovujúcom výroku, čo do uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 110,- Eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti napadnutého I. vyhovujúceho výroku ten mení tak, že žalobu zamieta.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 3.300,-Eur; vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol a v súvisiacom výroku III. o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou zaviazal žalovanú.

2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil odkazom na ust. § 13, § 19 písm. d/, § 36 ods. 1, § 41, § 42, § 132 ods. 1, § 151 ods. 1, ods. 2, § 187 ods. 1, ods. 2, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2, § 290 CSP, § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Obč. zák., § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1-3, § 5 ods. 1, ods. 2, § 6 ods. 2 písm. h/, § 8 ods. 1, ods. 2, ods. 9, ods. 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých údajov, v ktorých bol účinný v čase bezpečnostného incidentu (ďalej „ZOOU“), čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, § 56 ods. 3 Zákona o elektronických komunikáciách č. 351/2011 Z.z. (ďalej „ZEK“).

3. Súd prvej inštancie sa v prvom rade vyjadril k namietanej miestnej príslušnosti. Uviedol, že žalobca vstúpil do právneho vzťahu, ktorého súčasťou je aj spracovávanie jeho osobných údajov so žalovanou. Práve jej odovzdal na spracovanie svoje citlivé osobné údaje, preto musí práve žalovaná voči žalobcovi ako svojmu klientovi niesť za porušenie bezpečnosti spracovania osobných údajov a za ich zneužitie osobnú zodpovednosť. Ide o zodpovednosť občianskoprávnu, ktorá je v súkromnom práve koncipovaná na princípoch zodpovednosti objektívnej, teda bez ohľadu na zavinenie. Vedený spor celkom jednoznačne súvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluva o pripojení), teda aplikácia § 19

písm. d) CSP pri založení miestnej príslušnosti je správna. Vo vzťahu k pasívnej legitimácii uviedol, že právny vzťah, v rámci ktorého došlo k legitímnemu odovzdaniu osobných údajov žalobcu (a tým vznikla povinnosť a zodpovednosť ich riadneho a zákonného spracovávania), vznikol na zákonnom základe (§ 56 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov) len medzi žalobcom a žalovanou, preto iba žalovaná (nie jej obchodný zástupca) musí niesť za porušenie ochrany osobných údajov žalobcu občianskoprávnu zodpovednosť, ktorá je v podmienkach súkromnoprávnej ochrany osobnostných práv žalobcu založená na objektívnom princípe, a to v plnom rozsahu. K posúdeniu, či ide o spotrebiteľský spor súd prvej inštancie uviedol, že sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že uplatňované právo žalobcu nijako nesúvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluvy o pripojení) uzatvorenou medzi žalobcom a žalovanou a skutočnosť, že strany uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu, je v tomto prípade podružná, pretože právny základ nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z iného právneho vzťahu, resp. má iný právny základ ako spotrebiteľská zmluva (zmluva o pripojení). Konštatoval, že právo na ochranu osobnosti za zásah do súkromného života žalobcu pre porušenie ochrany jeho osobných údajov bezprostredne súvisí so základným spotrebiteľským vzťahom medzi stranami založeným Zmluvou o pripojení, pretože k porušeniu ochrany osobných údajov došlo v súvislosti so službami telekomunikačného operátora, ktoré žalovaná poskytovala žalobcovi na základe Zmluvy o pripojení a v jej rámci. V konaní mal súd prvej inštancie preukázané, že pri spracovávaní osobných údajov žalobcu, ktoré boli odovzdané v súvislosti s poskytovaním telekomunikačných služieb žalovanou došlo k bezpečnostnému incidentu, ktorý bol predmetom administratívneho konania na J. K. E. E. J. B. L., M. XX, XXX XX H. XX (ďalej len „Úrad“).V právoplatnom rozhodnutí Úradu zo dňa 16.08.2017 číslo XXXXX/XXXX-XX-17 je konštatované, že sprostredkovateľ A., B. porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 ZOOÚ tým, že „... pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti E. B. F. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou“. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-X uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti A. B. za porušenie povinnosti súvisiacich s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a likvidáciou dokumentov pokutu v sume 5.000,- Eur. Poukázal na to, že predmetná dokumentácia s osobnými údajmi žalobcu bola dlhé obdobie bez povšimnutia na prevádzke obchodného zastúpenia žalovanej v B.. Je evidentné, že potrestaný obchodný zástupca žalovanej (sprostredkovateľ) túto dokumentáciu nevytvoril a ani písomne neprebral a ako sám tvrdí „nemal k nej vzťah ani ako prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ“. Napriek tomu dal pokyn svojmu pracovníkovi (M.) skartovať túto dokumentáciu už v roku 2014, keď ju v predajni „našli“. Likvidáciu originálnych písomností ale v konkrétnom prípade ani sprostredkovateľ nemohol vykonávať. Predmetná dokumentácia súvisiaca s bezpečnostným incidentom bola takmer tri roky bez povšimnutia na obchodnej prevádzke žalovanej v B. a to napriek tomu, že „každý zákaznícky dokument, ktorý je vytvorený na predajnom mieste je zaevidovaný v aplikácii Archivnet, kde je uvedený aj jeho status, to jest je možné určiť v každom okamihu, či sa dokument na predajni stále nachádza alebo bol vyexpedovaný do centrálneho archívu žalovanej v N.“. Ak teda v aplikácii Archivnet existoval monitoring každého zákazníckeho dokumentu vytvoreného na predajnom mieste a zvoz dokumentácie do centrálneho archívu v N. sa u žalovanej vykonával pravidelne raz za 14 kalendárnych dní, potom je len ťažko predstaviteľné, že sporná dokumentácia sa „len tak“ stratila z pozornosti žalovanej a zostala nepovšimnutá 3 roky. Tvrdenie žalovanej, že „žalobcovi žiadna ujma nevznikla a vzhľadom k povahe osobných údajov ani len vzniknúť nemohla“ je v úplnom rozpore s konštatovaním Predsedníčky Úradu v rozhodnutí zo dňa 09.03.2018 č.k. XXXXX/XXXX-XX-X o rozklade spoločnosti A., B. proti rozhodnutiu Úradu o uložení pokuty za predmetný bezpečnostný incident, ktorým bolo zasiahnuté do práv žalobcov. Predsedníčka Úradu v odôvodnení citovaného rozhodnutia zo dňa 09.03.2018 celkom výstižne pomenovala negatívne následky neoprávneného sprístupnenia osobných údajov neobmedzenému počtu osôb a popísala aj mieru závažnosti bezpečnostného incidentu s prihliadnutím na okolnosti, za akých k incidentu došlo, čas trvania protiprávneho konania a kategóriu neoprávnene sprístupnených osobných údajov. S poukazom na uvedené nie sú individuálne pocity žalobcu rozhodujúcim kritériom pre posúdenie závažnosti ujmy vzniknutej na jeho právach, ale dôležitý je objektívny pohľad vo vzťahu k akejkoľvek fyzickej osobe, ktorej by bolo popisovaným spôsobom zasiahnuté do jej práv. Už samotný počet dotknutých osôb (ktorých osobné údaje boli zneužité), ale najmä rozsah bezpečnostného incidentu, miera jeho závažnosti a okolnosti, za ktorých k nemu došlo, kategória neoprávnene sprístupnených osobných údajov a negatívne následky odôvodňujú oprávnenosť nároku žalobcu na relutárnu satisfakciu za zásah do jej práva na súkromie. Keďže Listina základných práv a slobôd je súčasťou právneho (ústavného) poriadku Slovenskej republiky (Ústavný

zákon č. 23/1991 Zb.) súd prvej inštancie konštatoval, že aj v predmetnej právnej veci došlo u žalobcu sprístupnením osobných údajov v kombinácii: meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, a to neobmedzenému počtu neoprávnených osôb k porušeniu práva na informačné sebaurčenie podľa článku 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čím bolo neprípustne zasiahnuté do súkromia žalobcu. K výške relutárnej náhrady súd prvej inštancie uviedol, že zohľadnil rozsah incidentu, počet dotknutých osôb, trvanie incidentu, význam chráneného záujmu žalobcu (najdôležitejšie osobné identifikátory, napr. rodné číslo), aj významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu a priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3.300,- Eur ako primeranú a vo zvyšku žalobu zamietol. Podľa názoru súdu táto suma napĺňa preventívnu, satisfakčnú a sankčnú funkciu, ktorú by mala spravodlivá relutárna náhrada spĺňať. Nepovažoval za vhodné pri stanovení výšky použiť prepočet podľa § 12 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože na základe citovaného zákona ide o systém odškodňovania obetí štátom, ktorý aj autoritatívne stanovil zákonom akú sumu prizná obetiam trestných činov. V súdenej veci však ide o typický občianskoprávny vzťah upravený normami súkromného práva. Súčasne priznal žalobcovi náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu, pretože v prejednávanej veci bol žalobca úspešný čo do preukázania základu svojho nároku, pričom výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu.

4. Označený rozsudok včas podaným odvolaním, čo do I. vyhovujúceho výroku a čo do III. súvisiaceho výroku o trovách konania napadla žalovaná, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, e/, f/ a h/ CSP. Žalovaná uviedla, že už pri prvom procesnom úkone namietla miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Svidník, pričom zotrváva na tomto stanovisku a nesúhlasila s argumentáciou súdu prvej inštancie, nakoľko v danej veci neexistuje ako právny základ nároku spotrebiteľská zmluva, preto sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľský spor. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že ide o spor o ochranu osobnosti, pričom tieto ohrozené práva ako právo na život, zdravie, česť nevznikli na základe spotrebiteľskej zmluvy, ale jedná sa o samostatné a všeobecné práva, nie vznikajúce na základe akéhokoľvek záväzku. Žalobca sa domáha ochrany svojich absolútnych práv podľa § 11 Obč. zák. a tieto práva nesúvisia s uzatvorenými zmluvami o pripojení ako spotrebiteľskými zmluvami. Táto skutočnosť je relevantná pre posúdenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, nakoľko rozhodoval miestne nepríslušný súd a tým aj nezákonný sudca a zároveň žalobca nebol zaviazaný ako spotrebiteľ na povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Zároveň bol narušený princíp kontradiktórnosti, ktorý sa v spotrebiteľských sporoch neuplatňuje a zároveň platí princíp obráteného dôkazného bremena, ktorý nemožno aplikovať v spore na ochranu osobnosti. Týmto konaním preto súd prvej inštancie porušil zásadu rovností zbraní, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalovaná zároveň namietla svoju pasívnu legitimáciu v konaní, nakoľko právne posúdenie súdu prvej inštancie v tejto otázke je nesprávne. Rozhodnutia, ktoré použil súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení sú pre tento prípad nepoužiteľné, pričom v danom prípade pri spracúvaní osobných údajov platí zákon č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý určuje aj povinnosti prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov. Tento právny predpis upravuje aj občianskoprávny vzťah dotknutých osôb prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov ako aj zodpovednosť týchto osôb. V danom prípade teda nie je na mieste analogické použitie § 420 ods. 2 Obč. zák. z dôvodu, že tu existuje osobitná právna úprava o ochrane osobných údajov. Základným predpokladom pre vyvodenie zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je to, že zásah bol neoprávnený, pričom v predmetnom zákone za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ, ktorý má uložené povinnosti priamo citovaným zákonom. Žalovaná nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, pri ktorom došlo k sprístupneniu osobných údajov, nakoľko neporušila žiadne zo svojich povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane osobných údajov ako to skonštatoval aj Úrad pre ochranu osobných údajov vo svojom rozhodnutí. Pokiaľ súd prvej inštancie sa nevysporiadal s rozhodnutím úradu, ktorý konštatoval, že žalovaná nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, je nutné považovať takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na podmienky ochrany a spracúvania osobných, prevádzkových a organizačných údajov, pričom ani súd neuvádza tento dôkaz medzi podkladmi svojho rozhodnutia a samotný dokument je informatívnym dokumentom a nemožno ho aplikovať na vzťah medzi sporovými stranami. Žalovaná poukázala na koncepciu tzv. delenej zodpovednosti pri spracovaní osobných údajov medzi prevádzkovateľom a spracovateľom, kedy za bezpečnosť spracúvania osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ. Žalovaná teda neporušila svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov. Žalovaná poukázala na to, že v prípade neexistencie porušenia právnej povinnosti zo strany povinného subjektu, nemôže voči nemu nastať

vyvodenie akejkoľvek zodpovednosti, či už občianskoprávnej alebo administratívnoprávnej, teda bez porušenia právnej povinnosti nemôže dôjsť k vyvolaniu následku pre povinný subjekt. Týmto svojím konaním súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, ale vec aj nesprávne právne posúdil. Argumentácia súdu prvej inštancie, že dokumentácia obsahujúca osobné údaje osôb vrátane žalobcu bola od roku 2014 až do februára 2017 nepovšimnutá a nebola odovzdaná v centrálnom sklade, je z pohľadu posúdenia otázky protiprávnosti zásahu do osobnostných práv žalobcu právne irelevantná. Povinnosť vyhotovovať písomný odovzdávací protokol o prevzatí dokumentov obsahujúcich osobné údaje nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a nedostatky v súvislosti s archiváciou dokumentácie sú vo vzťahu k žalovanej irelevantné. Žalovaná poukázala na základné predpoklady vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu, pričom pre prípad neúspechu v námietke pasívnej vecnej legitimácie namietla nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na to, že finančné zadosťučinenie má v zásade subsidiárny charakter a je možné ho priznať len ak nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a došlo k zásahu v značnej miere znižujúcemu dôstojnosť a vážnosť fyzickej osoby. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom existencie nárokovanej nemajetkovej ujmy, pričom sa nemožno stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie, že už samotný vznik rizika pre zásah do práv a slobôd fyzických osôb je postačujúci pre priznanie nemajetkovej ujmy. Samotný žalobca nerozporoval to, že mu ujma nevznikla, tvrdil len, že mu hrozila, pričom aj s poukazom na časový odstup odo dňa bezpečnostného incidentu (5 rokov) a jeho zistenia bolo dôvodné predpokladať, že už nevznikne. Tvrdenie, že samotný zásah do osobnostných práv znamená vznik nároku na nemajetkovú ujmu, je nepodložený, nakoľko pre vyvodenie zodpovednosti za nemajetkovú ujmu musia byť preukázané všetky predpoklady pre jej priznanie. Zároveň žalovaná namietla ako neproporcionálnu a nespravodlivú sumu priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 3.300,- Eur, pričom súd prvej inštancie túto sumu odôvodnil, no táto jeho argumentácia nemá oporu v zistenom skutkovom stave. Žalovaná poukázala na to, že pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy stanovenej podľa Zákona č. 274/2017 Z.z. o odškodnení obetí trestných činov, pri trestných činoch napríklad obchodovania s ľuďmi, znásilnenia a pod. je daný nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu ujmy v sume 10-násobku minimálnej mzdy. Táto predstavovala v roku 2017 435,- Eur, teda takéto osoby by mali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 4.350,- Eur. Rovnako rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, kedy sú priznávané náhrady nemajetkovej ujmy pri prípadoch smrti sú také, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je neadekvátna k uvedenému prípadu. V Českej republike pri úniku osobných údajov v internetovom obchode do digitálneho priestoru bola priznaná peňažná náhrada v sume 10.000,- Kč cca 377,- Eur, z čoho aj rovnako vyplýva neprimeranosť priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Priznaná náhrada je neprimeraná, neadekvátna a neproporcionálna. Zároveň žalovaná namietla aj rozhodnutie súdu o trovách konania s tým, že napriek čiastočnému úspechu žalobcov bol týmto priznaný plný nárok na náhradu trov konania, čo je v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Uviedla, že aj žalobca musí niesť zodpovednosť za výsledok sporu v prípade, že uplatňuje neprimeranú či premrštenú sumu a táto skutočnosť by sa mala prejaviť v rozhodnutí o trovách konania s tým, že súd by mal využiť inštitútu § 257 CSP a trovy konania nepriznať prípadne ich primerane znížiť s tým, že pri tomto bezpečnostnom incidente boli postihnuté viaceré osoby, pričom už v predošlom konaní ďalších 42 žalobcov uplatnilo nárok na náhradu trov konania s tým, že u každého vznikli trovy konania vo výške po 1.183,20 Eura, čo je viac ako desať násobok priznanej náhrady. V takomto prípade je suma za trovy konania neadekvátna a v rozpore s dobrými mravmi. Z týchto dôvodov žalovaná navrhla napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a III.. zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že miestna príslušnosť súdu prvej inštancie je daná § 19 písm. b/ CSP, pričom rovnaký záver by platil v prípade, že by bola miestna príslušnosť určená v zmysle § 19 písm. d/ CSP vzhľadom na to, že tento spor by nebol vznikol v prípade, že by nebola medzi stranami sporu uzavretá spotrebiteľská zmluva, a to zmluva o pripojení. Zároveň žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovanej o tom, že nie je pasívne legitimovaná s poukazom na odôvodnenie súdu prvej inštancie s tým, že žalovaná tendenčne zamieňa administratívnu právnu zodpovednosť založenú na subjektívnom princípe so zodpovednosťou občianskoprávnou, ktorá má objektívny charakter, teda žalovaná nesie zodpovednosť aj za konanie osoby, ktorú si vybrala pre spracúvanie dát svojich klientov. Ďalej uviedol, že nie je možné súhlasiť s argumentáciou o neexistencii zásahu do jeho súkromia, nakoľko z výpovede osoby, ktorá našla predmetnú krabicu vyplynulo, že krabica bola pohodená a otvorená v neuzamknutom sklade, ku ktorej mal prístup neobmedzený počet nepovolaných osôb a iba v teoretickej rovine zostávajú námietky žalovanej o potrebe skúmať individuálne dopady na každú z dotknutých osôb osobitne. Naopak z vykonaného dokazovania vyplýva,

že došlo k neprípustnému zásahu do súkromia žalobcu, čo je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Ide o právo na súkromie v zmysle garancie práva ako o objektívnu kategóriu, pričom pri jeho porušení subjektívny pocit dotknutej osoby nie je dôležitý a v tejto súvislosti aj výška priznanej relutárnej náhrady je primeraná s tým, že komparatistika s rozhodnutím vo veci českého predajcu mall.cz je neporovnateľná, nakoľko unikli údaje zákazníkov „v nižšej kvalite." Napriek tomu však žalobca akceptuje rozhodnutie o priznaní sumy nižšej než požadoval. Pokiaľ sa týka nároku na náhradu trov konania je rozhodujúce to, či vo veci pokiaľ rozhodnutie záviselo od úvahy súdu bola strana sporu v merite úspešná ako v tomto prípade a nemožno v tomto prípade akceptovať použitie ustanovenia § 257 CSP, nakoľko na strane žalovanej neexistujú žiadne sociálne aspekty, ktoré by ju mohli pri priznaní trov konania ohroziť. Žalovaná bola oslovená s ponukou na mimosúdnu dohodu, ktorú neprijala a napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu naďalej neakceptuje nárok žalobcu na mimosúdne vyporiadanie.

6. Žalovaná vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že trvá na námietke miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník s tým, že nejedná sa o spotrebiteľský spor, pričom sa nestotožňuje ani s názorom odvolacieho súdu, že tento súd je príslušný z dôvodu, že nastala v jeho obvode skutočnosť, ktorá zakladá právo žalobcu na náhradu škody. Rovnako zotrvala na svojom stanovisku o neexistencii jej pasívnej legitimácie s tým, že k porušeniu právnej povinnosti došlo zo strany sprostredkovateľa služieb. Rovnako v administratívnom konaní nebolo skonštatované porušenie povinnosti žalovanej v súvislosti s ochranou osobných údajov. Pri otázke výšky náhrady je nutné vychádzať z predpokladov pre vznik zodpovednosti, kde žalovaná vychádzala z prezentovaných východísk v odbornej literatúre či vedeckými, právnickými autoritami. Nie každý protiprávny úkon má automaticky za následok aj vznik ujmy, a to či už majetkovej alebo nemajetkovej. Pokiaľ sa týka rozhodnutia českých súdov vo veci mall.cz jedná sa o porovnateľný prípad, aj keď je na úvahe súdu ako v takýchto veciach rozhodnúť s tým však, že musí byť takéto rozhodnutie predvídateľné v súlade s princípom legitímneho očakávania ako aj proporcionálne a primerané. V prípade úniku údajov z internetového obchodu mall.cz išlo o únik identifikačných údajov ako meno, priezvisko, užívateľské meno, heslo, číslo preukazu totožnosti ako aj kontaktné osoby, pričom tieto údaje boli na internete prístupné viac ako jeden mesiac. Z týchto dôvodov nemožno hovoriť o úniku údajov „nižšej kvality." V porovnaní s priznanou sumou českými súdmi vo výške 410,- Eur je suma 3.300,- Eur, ktorá bola priznaná súdom prvej inštancie osemnásobkom tejto sumy, čím je jednoznačne neprimeraná. Pokiaľ sa týka trov konania aj v prípade sporov o ochranu osobnosti možno rozhodnúť o nepriznaní trov konania, pričom už samotná premrštená požiadavka žalobcu na zaplatenie 5.000,- Eur vylučovala úspešnú mimosúdnu dohodu strán sporu.

7. Žalobca vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalovanej v podstate len zotrval na svojej argumentácií v priebehu celého konania a stotožnil sa s tým, že miestne príslušným súdom je Okresný súd Svidník. Následne žalobca poukázal na dôležitosť ochrany práva na súkromie, ktoré bolo garantované vo viacerých rozhodnutiach vyšších súdnych autorít. Poukázal na to, že žalovaná bola ešte oficiálne pozvaná na ďalšie mimosúdne rokovanie, na ktoré sa ani nedostavila.

8. Žalovaná v stanovisku k vyjadreniu žalobcu okrem iného uviedla, že v prípade, ak odvolací súd nevyhovie návrhu žalovanej z dôvodov uvedených v odvolaní na nepriznanie alebo aspoň krátenie trov konania žalobcovi a rozhodne, že žalobcovi prináleží náhrada trov konania v rozsahu 100 %, avšak bude toho istého názoru ako odvolací súd v konaní ohľadom žaloby H. B. a ďalších 42 žalobcov, ako aj v ďalších rozsudkoch v skutkovo a právne identických veciach žalobcu p. O. P. (spis, zn.: 13Co/30/2022), E. Q. (spis, zn.: 8Co/28/2022), žaloby N. G. (spis, zn.: 9Co/44/2022), žaloby I., R. S. a ďalších 11 žalobcov (spis, zn.: 8Co/34/2022) a žaloby E. K. (spis, zn.: 17Co/34/2022) a ďalších, to jest že 100 % náhrada by mala byť priznaná výlučne z prisúdenej sumu, mal by to odvolací súd uviesť v samotnom výroku rozhodnutia a nielen v jeho odôvodnení.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez

potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 veta prvá CSP) a právnemu zástupcovi žalobcu aj elektronicky (§ 219 ods. 3 veta druhá), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej možno priznať iba čiastočný úspech, čím boli splnené podmienky tak pre čiastočné potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP) ako i pre čiastočnú zmenu (§ 388 CSP) napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

10. Pre úplnosť záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti vznesenej námietky miestnej príslušnosti odvolací súd dopĺňa nasledovne. Predmetom konania je nárok majúci základ v porušení práva na ochranu osobnosti v zmysle ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka s uplatnením požiadavky na náhradu nemajetkovej ujmy. Zásadným pre posúdenie výhrady žalovanej bolo vyhodnotiť charakter takto definovaného nároku v tom zmysle, či nie je vo svojej podstate nárokom korešpondujúcim s nárokom na náhradu škody, pre ktorý môže platiť miestna príslušnosť daná na výber keďže podľa § 19 písm. b) CSP je popri všeobecnom súde žalovaného na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Podľa Princípov európskeho deliktného práva (Principles of European Tort Law, PETL), ktoré predstavujú v interpretačnej rovine podporný prameň, aj keď majú základ v súkromnej iniciatíve a preto ich treba vziať do úvahy (Ústavný súd Českej republiky, nález Pl. ÚS 16/04 zo 04.05.2005) je škodou, ktorá je spôsobená inému jednak škoda majetková ale aj nemajetková; nemajetková škoda predstavuje ujmu na slobode, dôstojnosti alebo iných osobných právach (Diel VI., hlava 10, oddiel 3, článok 10:301 ods.1). Podľa odvolacieho súdu z uvedeného nevyplýva iné ako to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na osobných právach je možné subsumovať pod pojem škoda. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že udalosť únikom dokladov s osobnými údajmi, ktorá zakladá nárok, ktorý bol predmetom konania, nastala v súvislosti s osobnými dátami, t.j. osobnými právami žalobcu, čo ani sporné nebolo, ide tak o udalosť zakladajúcu nárok na náhradu škody čím bola daná miestna príslušnosť Okresného súdu Svidník na základe § 19 písm. b) CSP. Tvrdenie žalovanej o miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník tak bolo bez relevancie.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. So zreteľom na obsah odvolania žalovanej bol v odvolacom konaní preskúmavaný výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok, ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá žalobca odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmavania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

13. Odvolacia argumentácia žalovanej, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie bola konštruovaná na tvrdení o nesplnení procesných podmienok, o porušení práva žalovanej na spravodlivý proces, tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení a nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b) CSP) odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola zo spisu zistená.

15. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Zo spisu

odvolacím súdom nebolo zistené namietané konanie súdu porušujúce práva odvolateľky na spravodlivý proces.

16. Pokiaľ sa týka otázky pasívnej vecnej legitimácie žalovanej v konaní, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 111 - 116 odôvodnenia jeho rozhodnutia, pričom v celom rozsahu na toto odôvodnenie poukazuje. Je nepochybné, že žalobca vstupoval do právneho vzťahu so žalovanou, pričom táto konala prostredníctvom splnomocnenej osoby a žalovaná aj keď konajúca prostredníctvom splnomocneného zástupcu zasiahla do osobnostných práv žalobcu tým, že nezabezpečila jeho osobné údaje pred prípadným zneužitím, pričom práve na tento prípad sa vzťahuje citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo2712/2005, nakoľko sa jedná o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorý bol spôsobený sprostredkovateľom, teda inou právnickou osobou pri realizácií činností žalovanej a vtedy sa tento neoprávnený zásah pričíta tejto právnickej osobe, teda žalovanej. V tejto súvislosti pokiaľ tu je jednoznačne preukázané ako to bolo v tomto prípade, že došlo k vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konaním žalovanej, nie je relevantné použitie ustanovení zákona o ochrane osobných údajov, nakoľko priamo z uvedeného zákona vyplýva záver, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti tak ako to využil žalobca v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu preto nemôže byť rozhodujúce ani rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov, na ktoré sa odvoláva žalovaná, ktoré v súvislosti s jej zodpovednosťou neskončilo vydaním rozhodnutia o porušení ustanovení zákona o ochrane osobných údajov. Z tohto dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že odvolacia námietka žalovanej o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie nie je dôvodná. Navyše nebyť spotrebiteľskej zmluvy, nedošlo by ani k vzniku tohto nároku, porovnaj C-147/16 a C-59/12 - rozsudky Súdneho dvora EÚ (pozri uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20CoCsp/6/2020 zo dňa 29.04.2021).

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka pochybenia v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúceho v tom, že skutkové zistenia, ktoré boli podkladom pre jeho rozhodnutie sú nesprávne.

18. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplynuli ani nijak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

19. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa s listinami zo spisu dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia k základu nároku, ktoré súd prvej inštancie posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní; v konaní súdu prvej inštancie a skutkovom závere, ku ktorému z vykonaných dôkazov dospel nebol odvolacím súdom zistený žiaden z dôvodov preukazujúcich nesprávne zistenie skutkového stavu.

20. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.) Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. 09. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009).

21. K námietke o nesprávnom právnom posúdení (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp.zn.

7 Cdo7/2010). Táto odvolacia námietka bola naplnená čiastočne, a to vo vzťah k otázke primeranosti priznanej nemajetkovej ujmy.

22. Pri otázke posúdenia primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade tu existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám je tak závažným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadosťučinenie podľa ods. 1 § 13 a vzhľadom na závažnosť okolnosti a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané aj právo na nemajetkovú ujmu. V dnešnej dobe je téma súkromia jednoznačne témou rezonujúcou v spoločnosti a v súvislosti s presunom aktivít záväzkovoprávnych vzťahov do digitálneho priestoru je nepochybné, že ponechaním všetkých osobných údajov žalobcu bez náležitého dohľadu zo strany žalovanej sa značným spôsobom vytvorili podmienky pre zneužitie týchto údajov. Právo na ochranu osobných údajov možno dnes nepochybne považovať za sub-kategóriu práva na súkromie, a to vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na Článok 8 Dohovoru ako aj na ostatné právne predpisy, ktoré citoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Súčasná informačná spoločnosť a digitálna ekonomika dospela do stavu, kedy sa osobné údaje stali jednou z komodít na trhu, a preto je nutné tento derivát, ktorý už nie je len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto zveril dbať na to, aby subjekt, ktorému boli zverené, nevystavoval bezpečnostného riziku tieto osobné údaje a v prípade, že k tomu tak dôjde, je nepochybne dôvodné priznať dotknutej osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby táto bola primeraná a proporcionálna. Primerané zadosťučinenie možno chápať ako nástroj na odstránenie spôsobenej nemajetkovej ujmy, pričom podobne ako pri majetkovej ujme aj pri ujme nemajetkovej sa vyžaduje dôkaz existencie kauzálneho nexu viažuceho sa na protiprávne konanie rušiteľa, v dôsledku ktorého došlo k vzniku určitej nemajetkovej ujmy. Zodpovednosť rušiteľa sa posudzuje podľa objektívneho princípu, teda zavinenie sa neskúma a ani nepredpokladá, a na vznik zodpovednosti stačí už ohrozenie príslušných chránených práv, nakoľko ide o tzv. súkromnoprávny delikt ohrozovacej povahy. Objektívna zodpovednosť za ohrozenie alebo porušenie práv je systémovo príznačná práve pre oblasť ochrany osobnosti. V danom prípade sa morálna satisfakcia javí ako nepostačujúca a aj keď nemožno exaktne ohodnotiť závadové konanie, z judikatúry súdov vyplýva, že okolnosti, ktoré je nutné brať do úvahy pri priznaní nemajetkovej ujmy sú tieto:

- dĺžka protiprávneho konania,
- reakcia na upozornenia a požiadavky dotknutej osoby,
- dobrovoľné upustenie od konania a snaha o nápravu,
- škandalizácia osoby,
- opakovanie a zvyšovanie intenzity protiprávneho konania,
- úmysel motivovaný snahou o dosiahnutie zisku alebo zámernej diskreditácie osoby.

23. Odvolací súd bral do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci, pričom dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie je neprimeraná vzhľadom k tomu, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, nakoľko z odôvodnenia v bode 106 a 108 nevyplýva jednoznačne, kedy boli predmetné písomnosti ponechané v príručnom sklade (pravdepodobne takmer tri roky). Rovnako tak žalovaná sa ospravedlnila za predmetné konanie žalobcovi, pričom v danom prípade nemožno hovoriť o nejakej škandalizácií žalobcu, či o opakovanej a zvýšenej intenzite protiprávneho konania, či tým, že by došlo k úmyselnej motivácii k dosiahnutiu zisku alebo diskreditácie osoby. Zároveň je nutné brať do úvahy aj skutočnosť, že v danom prípade ide len o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ustanovení § 11, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov, no nebolo v konaní preukázané, že by došlo k takémuto zásahu. Táto skutočnosť je podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie výšky primeranej finančnej náhrady. Vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu ako aj vzhľadom na funkciu prevenčno-sankčnú, je primerané priznať žalobcovi nárok na finančnú náhradu.

24. Pokiaľ sa týka stanovenia primeranej výšky finančnej náhrady, je nutné vychádzať z judikatúry súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách, či zo zákonnej právnej úpravy, ktorá upravuje nároky poškodených z trestných činov tak ako to uviedla žalovaná vo svojom odvolaní. Vo vzťahu k takto stanovenej výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa javí odvolaciemu súdu byť priznaná náhrada zo strany súdu prvej inštancie za neprimerane vysokú. Aj odvolací súd

poukazuje na to, že pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd sa tieto sumy pohybujú cca 15.000,- Eur až 20.000,- Eur pri príbuzných v priamom rade, čo však samozrejme závisí od individuálnych okolností prípadu, no berúc do úvahy takto priznané sumy, ako aj berúc do úvahy nároky, ktoré sú priznávané osobám ako obetiam trestných činov, je nepochybné, že miera zásahu do osobnostných práv v tomto prípade je nepomerne nižšia. Podľa názoru odvolacieho súdu možno hovoriť o rozsahu cca 10 % zo základu priznaného pre obete násilných trestných činov (4.350,- Eur) (§ 12 ods. 3 Zákona č. 274/2017 Z.z.). Zároveň je nutné brať do úvahy to, že v danom prípade nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, došlo len k potencionálnej možnosti ich ohrozenia, čo nepochybne odôvodňuje ďalšie zníženie minimálne na hodnotu 50 % z vyššie uvedenej úvahy, t.j. 435/2, t.j. cca 220,- Eur. Zároveň neboli zistené ani dôvody, akými sú napr. škandalizácia žalobcu, opakovanie, či zvyšovanie intenzity konania, úmyselné konanie žalovanej (či iné vyššie uvedené okolnosti majúce význam pre výšku náhrady), čím je dôvodné túto sumu ponížiť o 50 %, t.j. na sumu 110,- Eur.

25. Odvolací súd poukazuje na to, že vyššie uvedený výpočet prezentoval vo svojom rozhodnutí už Krajský súd v Prešove vo veci sp.zn. 13Co/7/2021 zo dňa 30. marca 2021 a oproti zdôvodneniu primeranej výšky finančnej náhrady súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí (bod 160.) vyznieva presvedčivejšie v nadväznosti na zistené okolnosti, ktoré je nutné brať do úvahy pri priznaní nemajetkovej ujmy. Z uvedených dôvodov odvolací súd použil tento výpočet aj v tejto konkrétnej veci. Neodklonil sa pritom od názorovej línie tunajšieho súdu v skutkovo identických veciach týkajúcich sa žalovanej spoločnosti. (pozri aj Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/30/2022 zo dňa 07.09.2022, 8Co/41/2022 zo dňa 15.12.2022, 17Co/41/2022 zo dňa 17.12.2022, 17Co/53/2022 zo dňa 24.11.2022, 2Co/31/2022 zo dňa 18.01.2023, 2Co/32/2022 zo dňa 18.01.2023, 5Co/29/2022 zo dňa 27.10.2022, 8Co/28/2022 zo dňa 27.10.2022, 8Co/34/2022 zo dňa 27.10.2022)

26. Je možné brať do úvahy aj rozhodnutie Mestského súdu v Prahe z 29.08.2019 sp. zn. 22Co/147/2019, ktorý potvrdil ako primerané zadosťučinenie vo výške 10.000,- Kč pri porovnateľnom skutkovom stave, kedy však došlo k úniku údajov, aj keď rozsahovo menšom objeme na jedného klienta, no tieto boli uniknuté do digitálneho prostredia, teda boli nepochybne všeobecne prístupnejšie než to bolo v prípade žalobcu. Pokiaľ v danej veci došlo k priznaniu primeranej nemajetkovej ujmy v sume cca 420,- Eur, odvolací súd vzhľadom na tieto okolnosti dospel k záveru, že priznaná suma 110,- Eur je vzhľadom na charakter veci primeranou nemajetkovou ujmou. Je neporovnateľná prístupnosť údajov v digitálnom prostredí s listinami založenými v príručnom sklade nebytových priestorov. Tento rozdiel musí byť zohľadnený pri výške náhrady. Preto v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá. Predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu ČR prešlo aj kontrolou ústavnosti zo strany Ústavného súdu Českej republiky, ako to vyplýva z rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky II.ÚS4015/19 zo dňa 09.01.2020.

27. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zo zistených skutočností prijal sčasti nesprávny právny záver. So zreteľom na všetky tieto dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 110,-Eur potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP a v prevyšujúcej vyhovujúcej časti rozsudok vo výroku I. zmenil (§ 388 CSP) tak, že v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

28. O trovách celého konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi voči žalovanej v celom rozsahu s poukazom na úspech žalobcu v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. U takéhoto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobca bol, čo sa týka základu nároku, plne úspešný, a to čo sa týka prvoinštančného aj odvolacieho konania, má preto právo na plnú náhradu trov konania.

29. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

30. Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazať neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazať stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu

trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

31. Vo vzťahu požadovanej aplikácii výnimočného ustanovenia § 257 CSP odvolací súd poukazuje na to, že v tomto prípade žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy výška úkonu právnej služby vychádza z ust. § 10 ods. 10 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., teda výpočtovým základom pre priznanie trov právneho zastúpenia je suma 2.000,- Eur, kedy je odmena právnej služby za tento úkon 91,29 Eura. S poukazom na uvedenú skutočnosť preto odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolacie námietky žalovanej o aplikácií § 257 CSP v danom prípade, vzhľadom na výšku trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na výšku odmeny za jeden úkon právnej služby výška trov konania v žiadnom prípade nemôže pre žalovanú predstavovať sumu, ktorá by objektívne bola spôsobilá ohroziť jej finančnú stabilitu či jej podnikanie. V každom prípade každá strana sporu v prípade meritórneho rozhodnutia súdu musí si byť vedomá skutočnosti, že v prípade neúspechu bude niesť trovy konania. V prejednávanej veci nebolo dôvodné upustiť od tejto zásady.

32. Pre spojenie veci neboli splnené podmienky predpokladané hypotézou právnej normy § 166 CSP.
33. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto na ďalšiu odvolaciu argumentáciu strán zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť zmenu názoru odvolacieho súdu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

34. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci(§ 160 ods. 2 CSP).
Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).